

چهره خونخوار نظام سرمایه داری در ورای مرگ فاجعه بار کارگران معدن در ترکیه !

شامگاه سه شنبه (۱۳ مه / ۲۳ اردیبهشت) در معدن زغال سنگ شهر سوما در غرب ترکیه انفجار مهیبی رخ داد که به مرگ دلخراش تعداد زیادی از کارگران زحمتکش و محروم این معدن انجامید. بر اساس اخبار منتشر شده تا کنون مرگ ۲۷۴ کارگر در جریان این فاجعه تأیید گشته و در حالی که تعداد زیادی هم مجروح شده اند هنوز از سرنوشت بقیه کارگران که در معدن محبوس شده اند خبری نیست. مشاهده صحنه های دردآور ضجه و زاری مادران و پدران و همسرانی که بر اجساد بی جان عزیزان و جگر گوشه هایشان فریاد می کشند، خشم افکار عمومی و تمامی انسان های آزادیخواه بر علیه مسببان این کشتار دست جمعی کارگران در ترکیه را برانگیخته است. مرگ هولناک چنین تعداد بزرگی از رنجبران بیش از هر چیز چهره زشت و جنایت بار نظام سرمایه داری را نشان می دهد؛ نظامی که با کسب سود به هر قیمت و حتی با محکوم کردن کارگران به کار در محیط های کاری فاقد امنیت و در نتیجه کشتار آنان به بقای خود ادامه می دهد. این فاجعه زمانی رخ داد که درست یک ماه پیش از آن کارگران با اعتراضات متعدد توجه مسئولین را به خطر بزرگی که ادامه کار در فقدان کمترین حفاظ های امنیتی در آن معدن در بر داشت جلب کرده بودند با این حال کارفرمایان و مقامات دولتی با ردالت تمام این نگرانی ها را بی مورد خوانده بودند.

ابعاد عظیم این فاجعه با توجه به این واقعیت که هنوز هم تعداد زیادی از کارگران در عمق ۲ کیلومتری زمین گرفتارند و ممکن است که هر لحظه تعداد قربانیان فزونی گیرد نه تنها جامعه ترکیه بلکه کل جنبش کارگری در سراسر جهان را در ماتم فرو برده است. اکنون چه در شهر سوما و چه در دیگر شهرهای ترکیه مردم که نسبت به عدم توجه دولت به ایمنی محیط کار توسط سرمایه داران و واکنش ضعیف جهت نجات کارگران شدیداً خشمگین هستند به اعتراض برخاسته و در خیابان ها فریاد می زنند و در پلاکاردهای خود نوشته اند که آن چه رخ داده یک "جنایت" است. در شهر سوما معترضان به خودروی "رجب طیب اردوغان" نخست وزیر این کشور که برای بازدید از محل حادثه در آن جا حاضر شده بود، هجوم بردند و وی را مجبور به فرار نمودند. در چهارچوب همین اعتراضات است که برخی از تشکل های کارگری در اعتراض به این امر اعلام اعتصاب نمودند. به خصوص که برخی از کارگران معدن تأیید کرده اند که با این که بر اساس قانون کار ترکیه زنان و کودکان زیر ۱۸ سال حق کار در معادن و کار های سخت را ندارند تعدادی از کارگرانی که در این معدن کار می کرده اند زیر سن قانونی بوده اند.

دولت حامی سرمایه داران در ترکیه که بخوبی به نقش خود و دستان خونینش در این کشتار فاجعه بار آگاه است، جهت لاپوشانی نقش خود در این جنایت ، قربانیان حادثه را "شهید در حین انجام وظیفه" خوانده و سه روز عزای عمومی اعلام کرد. اما همین دولت در همان حال اعتراضات بر حق مردم به پا خاسته که در اعتراض به این جنایت دولت و سرمایه داران ردل حاکم به خیابان ها ریخته اند را وحشیانه سرکوب می کند.

بر کسی پوشیده نیست که اگر دولت سرکوبگر ترکیه به مثابه حافظ منافع سرمایه داران دست آن ها را در چپاول کارگران و عدم توجه به ایمنی محیط کار باز نمی گذاشت این حادثه مهلک حداقل چنین ابعاد و خشتناکی پیدا نمی کرد. به دنبال این حادثه و در حالی که مردم به پا خاسته و بویژه کارگران خشمگین، دولت و نظام حاکم را نشانه گرفته اند، برخی از خبرگزاری ها تلاش می کنند تا دلیل این حادثه و علت اصلی خشم مردم را سیاست خصوصی سازی دولت ترکیه جلوه دهند، امری که بر این واقعیت پرده می کشد که اگر چه حرص و آز سرمایه

داران باعث چنین حادثه مهلکی گشت ولی ناامنی محیط کار در کل نظام سرمایه داری حاکم بر ترکیه یک واقعیت عینی است و تا چنین نظام ظالمانه ای پا برجاست چنین جنایاتی هم پایانی نخواهد داشت. سرمایه داری چه دولتی و چه خصوصی کارگران را در چنان وضعی قرار می دهد که سرنوشتی جز مرگ تدریجی در باتلاق فقر و فلاکت و گرسنگی و یا همچون این مورد، مرگی زودرس و غیر طبیعی ندارند. به همین دلیل هم کارگران برای رهایی از چنین سرنوشت درد آوری چاره ای جز این ندارند که با همه قوا و در صفتی یک پارچه برای نابودی این نظام برخیزند، نظامی که بدون نابودی آن فقر و فلاکت و بیکاری و ناامنی محیط کار و مرگ روزانه بر اثر سوانح حین کار پایانی نخواهد داشت. هم اکنون علیرغم همه تلاش های دشمنان کارگران و نیروهای سازشکار که سعی می کنند جنایت صورت گرفته در سوما را ناشی از خصوصی سازی جلوه دهند شعله هایی از آتش مبارزه توده ای در شهرهای ترکیه علیه کلیت وضع نکبت حاکم بر این کشور افروخته شده است.

چریکهای فدائی خلق ایران ضمن هم دردی با خانواده کارگران جان باخته در این معدن و اعلام همبستگی با کارگران رزمنده ترکیه بر این باورند که تشدید مبارزات کارگران و خلق های تحت ستم ایران و ترکیه و همبستگی آن ها علیه نظام استثمارگرانه حاکم بر هر دو کشور، تنها راه التیام دردها و زخم های عمیقی ست که این گونه فجاج دست ساز نظام ارتجاعی سرمایه داری بطور روزمره و به اشکال مختلف بر زندگی میلیون ها تن از ستمکشان منطقه حاکم کرده است.

نابود باد نظام استثمارگرانه سرمایه داری!

زنده باد مبارزات کارگران!

درود بی پایان به کارگران و توده های رزمند ترکیه

پیروز باد انقلاب ، زنده باد کمونیسم!

چریکهای فدائی خلق ایران

۲۵ اردیبهشت ۱۳۹۳ - ۱۵ مه ۲۰۱۴